

Arrest

nr. 312 230 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2024 tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Sierra Leone nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) februari 1985.

1.2. Verzoeker dient op 18 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 mei 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 14 juni 2024 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze weigeringsbeslissing.

1.3. Verzoeker dient op 9 augustus 2024 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 14 augustus 2024 de beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van dit

volgend verzoek. Deze beslissing wordt door de commissaris-generaal op 14 augustus 2024 ingetrokken, zodat het hiertegen ingestelde beroep zonder voorwerp is geworden.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 19 augustus 2024 een nieuwe beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 10 februari 1985 in Bo, Sierra Leone en verklaart over de Sierra Leone nationaliteit te beschikken.

U verliet uw land van herkomst in 1995, trok naar Gambia en verbleef daar tot 17 april 2024, wanneer u rechtstreeks naar België reist. U werd tegengehouden op de luchthaven van Zaventem omdat uw visum voor Canada ingetrokken werd en u besloot om internationale bescherming in te dienen op 18 april 2024. U kreeg echter een weigeringsbeslissing op 23 mei 2024. U ging in beroep tegen deze beslissing op 4 juni 2024, maar de raad voor vreemdelingenbetwisting (RvV) bevestigde de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal op 14 juni 2024.

U diende vervolgens een tweede verzoek om internationale bescherming in op 9 augustus 2024. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor; een kopie van uw ontslagbrief in Gambia en artikels over homofobe landen en LGBTI rechten in Gambia.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in het kader van voorliggend volgend verzoek, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. U kaart immers in het kader van uw tweede verzoek aan dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud de kans niet kreeg om uw vrees uiteen te zetten (bij een eventuele terugkeer naar Gambia) ten gevolge van een seksuele relatie in Gambia (met een man). De gemeenschap in Gambia, waaronder de familieleden van uw moeder, zou u verstoten en u zou aangevallen worden. Ten eerste dient hierbij te worden verwezen dat het Commissariaat-generaal de vrees ten aanzien van het land van herkomst/ nationaliteit beoordeelt. U verklaart echter dat u niet over de Gambiaanse nationaliteit beschikt, maar enkel over de Sierra Leone. Bijgevolg dient er bij de beoordeling gekeken te worden naar het risico dat u zou lopen op vervolging of ernstige schade bij een terugkeer naar Sierra Leone. Ten tweede dient er ook te worden gewezen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud meerdere malen de mogelijkheid werd gegeven uw vrees in verband met uw seksuele relatie (in Gambia) aan te halen. U deed dit echter niet waardoor er niet van uit kan worden gegaan dat u een vrees heeft ten aanzien van Sierra Leone omwille van uw vermeende homoseksuele relatie in Gambia.

Deze vaststelling werd overigens ook door de Raad voor Vreemdelingen gevolgd in arrestnummer 308349 dd. 24 juni 2024. Hierin vermeldt de RvV letterlijk dat – indien u daadwerkelijk een vrees zou koesteren omwille van uw seksuele geaardheid – kan verwacht worden dat u dit uitdrukkelijk aanhaalt of herhaalt – in welke stand van de procedure inzake het bekomen van internationale bescherming. De Raad stelde in het arrest vast dat u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek voor het CGVS duidelijk meermaals de kans heeft gekregen om uw zogenaamde vrees inzake uw geaardheid aan te halen, maar dat uit de notities blijkt dat u op geen enkel moment een dergelijke vrees heeft aangehaald hoewel u hier duidelijk de kans toe had. De RvV voegt in diens arrest bovendien nog toe dat dat u in het kader van uw eerste verzoek verklaard had dat u meerdere relatie heeft gehad met vrouwen en dat u op heden nog steeds een relatie met een vrouw heeft. Meer nog, u stelde zelf dat iemand u had betrokken bij iets homoseksueels voor het geld, en dat u deze persoon heeft geblokkeerd en dat u het bericht verwijderd heeft van Whatsapp, dat dit een geheim is en dat niemand er van afweet. U bevestigde zelfs dat uw nood aan internationale bescherming enkel terug te brengen is tot uw vrees aangaande de Poro (zie arrest, nummer 308349 dd. 24 juni 2024, p.11). Ook uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de beroepsprocedure van uw eerste verzoek blijkt aldus duidelijk dat u allerminst wist/weet te overtuigen wat betreft de door u naar voren gebrachte homoseksuele handelingen in Gambia. Het CGVS concludeert dan ook – zoals hierboven aangehaald – dat uw verklaringen in het kader van uw tweede verzoek enkel voortborduren op een aspect/motief dat reeds werd aangehaald en geëvalueerd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming – een aspect dat bovendien als niet overtuigend/geloofwaardig werd beoordeeld.

Naar aanleiding van uw tweede verzoek legt u nog enkele documenten voor. De eerste betreft een ontslagbrief omwille van uw afwezigheid en uw homoseksuele relatie (dd. 19.07.2024). Er moet worden vastgesteld dat het louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vaststellingen. Bovendien dient er te worden gewezen naar het gesolliciteerde karakter van deze brief. Het document werd immers pas op 19 juli 2024 opgemaakt. Bovendien meende u een goede band te hebben met de werkgever, maar spreekt de brief opeens over de herhaaldelijke overtredingen die u beging. Ten slotte gaat ook deze brief over de zaken die u meemaakte in Gambia, en niet in Sierra Leone. Ook de verschillende artikelen die u voorlegt hebben betrekking op Gambia en hebben bijgevolg geen invloed op bovenstaande beslissing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 45/4, 48/6, §5, 48/7, 48/8, 48/9, 57/6, §2, 57/6/1 en 62, §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het risico van een gepercipieerde seksuele geaardheid, dewelke volgens hem tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming nooit werd onderzocht. Hij stelt zich niet te identificeren als homoseksueel, maar benadrukt dat hij tegen betaling homoseksuele handelingen heeft gesteld. Verzoeker stelt dat een persoon een vrees voor vervolging kan aantonen op grond van het lidmaatschap van een specifieke sociale groep, ook al is deze persoon niet echt lid van deze sociale groep, maar wordt dit kenmerk hem wel toegeschreven door de actor van vervolging. Hij verschaft een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent het begrip “sociale groep”. Verzoeker stelt verder dat van personen met een homoseksuele oriëntatie niet mag worden verwacht dat zij zich discreet opstellen en dat dit tevens geldt voor personen die seksuele handelingen stellen met andere mannen.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat personen die een verzoek om internationale bescherming indienen omwille van hun seksuele geaardheid altijd moeten worden gehoord op het CGVS, ook indien het een volgend verzoek om internationale bescherming betreft. Hij gaat in op het hoorrecht als algemeen beginsel van EU-recht en stelt dat het belang van het hoorrecht in het kader van een verzoek om internationale bescherming wordt onderstreept in rechtspraak van het Hof van Justitie. Hij zet de principes van de Kwalificatie- en Procedurerichtlijn uiteen en stelt dat een beoordeling van de persoonlijk omstandigheden van een verzoek op basis van seksuele oriëntatie een gehoor vereist. Het invullen van een beperkte vragenlijst door een ambtenaar die niet LGBTIQ+ getraind is, volstaat niet.

In een derde onderdeel stelt verzoeker dat een verzoek om internationale bescherming niet kan worden verworpen enkel en alleen omwille van het laatijdig indienen van het verzoek. Hij benadrukt hierbij dat rekening moet worden gehouden met zijn kwetsbare situatie.

In een vierde onderdeel stelt verzoeker dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven zijn volgend verzoek om internationale bescherming grondig en zorgvuldig te onderzoeken, waarbij de beoordeling van de seksuele geaardheid moet worden beoordeeld aan de hand van een empirisch onderbouwd onderzoek. Hij verwijst naar aanbevelingen van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen.

Verzoeker concludeert dat hij bij een terugkeer naar Sierra Leone vervolging riskeert omwille van zijn (gepercipieerde) seksuele geaardheid en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

3. Aanvullende nota's

Verzoeker maakt op 4 juli 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij volgende stukken voegt:

- “1. Opsporingsbevel;
2. Document van UNHCR;
3. Document van zijn werkgever;
4. Verzendbewijs”.

4. De beoordeling

4.1. Voorafgaand

4.1.1. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij

gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.1.2. Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsebepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen.

In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de

op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.1.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.1.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot ontvankelijkheid van een volgend verzoek, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.1.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van

die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.2.2. Inzake verzoekers verklaringen aangaande een vervolgingsvrees omwille van het stellen van seksuele handelingen met een man, merkt de Raad op dat verzoeker deze elementen reeds heeft aangebracht in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, wat al eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt in het kader van voorliggend volgend verzoek, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. U kaart immers in het kader van uw tweede verzoek aan dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud de kans niet kreeg om uw vrees uiteen te zetten (bij een eventuele terugkeer naar Gambia) ten gevolge van een seksuele relatie in Gambia (met een man). De gemeenschap in Gambia, waaronder de familieleden van uw moeder, zou u verstoten en u zou aangevallen worden. Ten eerste dient hierbij te worden verwezen dat het Commissariaat-generaal de vrees ten aanzien van het land van herkomst/ nationaliteit beoordeelt. U verklaart echter dat u niet over de Gambiaanse nationaliteit beschikt, maar enkel over de Sierra Leone. Bijgevolg dient er bij de beoordeling gekeken te worden naar het risico dat u zou lopen op vervolging of ernstige schade bij een terugkeer naar Sierra Leone. Ten tweede dient er ook te worden gewezen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud meerdere malen de mogelijkheid werd gegeven uw vrees in verband met uw seksuele relatie (in Gambia) aan te halen. U deed dit echter niet waardoor er niet van uit kan worden gegaan dat u een vrees heeft ten aanzien van Sierra Leone omwille van uw vermeende homoseksuele relatie in Gambia. Deze vaststelling werd overigens ook door de Raad voor Vreemdelingen gevolgd in arrestnummer 308349 dd. 24 juni 2024. Hierin vermeldt de RvV letterlijk dat – indien u daadwerkelijk een vrees zou koesteren omwille van uw seksuele geaardheid – kan verwacht worden dat u dit uitdrukkelijk aanhaalt of herhaalt – in welke stand van de procedure inzake het bekomen van internationale bescherming. De Raad stelde in het arrest vast dat u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek voor het CGVS duidelijk meermaals de kans heeft gekregen om uw zogenaamde vrees inzake uw geaardheid aan te halen, maar dat uit de notities blijkt dat u op geen enkel moment een dergelijke vrees heeft aangehaald hoewel u hier duidelijk de kans toe had. De RvV voegt in diens arrest bovendien nog toe dat dat u in het kader van uw eerste verzoek verklaard had dat u meerdere relatie heeft gehad met vrouwen en dat u op heden nog steeds een relatie met een vrouw heeft. Meer nog, u stelde zelf dat iemand u had betrokken bij iets homoseksueels voor het geld, en dat u deze persoon heeft geblokkeerd en dat u het bericht verwijderd heeft van Whatsapp, dat dit een geheim is en dat niemand er van afweet. U bevestigde zelfs dat uw nood aan internationale bescherming enkel terug te brengen is tot uw vrees aangaande de Poro (zie arrest, nummer 308349 dd. 24 juni 2024, p.11). Ook uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de beroepsprocedure van uw eerste verzoek blijkt aldus duidelijk dat u allerminst wist/weet te overtuigen wat betreft de door u naar voren gebrachte homoseksuele handelingen in Gambia. Het CGVS concludeert dan ook – zoals hierboven aangehaald – dat uw verklaringen in het kader van uw tweede verzoek enkel voortborduren op een aspect/motief dat reeds werd aangehaald en geëvalueerd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming – een aspect dat bovendien als niet overtuigend/geloofwaardig werd beoordeeld”.* Met zijn uitvoerig en voornamelijk theoretisch betoog aangaande de (toegeschreven) seksuele oriëntatie, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die deze beoordeling aan het wankelen brengt of hier een ander licht op werpt. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de naar hem voortgebracht homoseksuele handelingen in Gambia een vervolgingsvrees in Sierra Leone zouden opleveren.

4.2.3. Waar verzoeker stelt dat het noodzakelijk is om een nieuw persoonlijk onderhoud te organiseren, wanneer een aanvrager zich beroept op een SOGI problematiek, benadrukt de Raad dat de beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. Verder kan erop worden gewezen, zoals tevens in de bestreden beslissing werd aangehaald, dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek *“meermaals de kans heeft gekregen om uw zogenaamde vrees inzake uw geaardheid aan te halen, maar dat uit de notities blijkt dat u op geen enkel moment een dergelijke vrees heeft aangehaald hoewel u hier duidelijk de kans toe had.”* Verzoeker werd dan ook reeds de kans geboden om tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitvoerige verklaringen af te leggen. Zoals de Raad in zijn arrest van 14 juni 2024 ook heeft vastgesteld, heeft verzoeker bovendien zelf verklaard dat *“u in het kader van uw eerste verzoek verklaard had dat u meerdere relatie heeft gehad met vrouwen en dat u op heden nog steeds een relatie met een vrouw heeft.”* In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker nogmaals dat hij zich niet identificeert als

homoseksueel. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer voorhouden de commissaris-generaal niet in mogelijkheid zou zijn geweest om zijn vrees op basis van zijn persoonlijke omstandigheden te beoordelen, enkel omdat geen nieuw persoonlijk onderhoud werd georganiseerd. De verwijzingen naar richtlijnen van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen inzake de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van een LGBTQI+ persoon doen hieraan geen afbreuk en nopen niet tot een andere beoordeling.

4.2.4. Waar verzoeker stelt dat een verzoek om internationale bescherming niet kan worden verworpen enkel en alleen omdat het niet binnen de kortste termijn is ingesteld, wijst de Raad erop dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming geenszins enkel om deze reden werd geweigerd. Zowel de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 23 mei 2024 als het arrest van de Raad van 14 juni 2024 is ruimer gemotiveerd dan dat. Door louter veralgemeend te poneren dat verzoeker zich in een kwetsbare situatie verkeert, wat een factor is waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de eventuele laattijdigheid, toont hij niet in aan dat er in zijn zaak sprake is van een nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2.5. Wat betreft de bijkomende overtuigingsstukken die verzoeker bij zijn volgend verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd, treedt de Raad de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing gedane beoordeling hiervan, die pertinent en draagkrachtig is, bij: *“Naar aanleiding van uw tweede verzoek legt u nog enkele documenten voor. De eerste betreft een ontslagbrief omwille van uw afwezigheid en uw homoseksuele relatie (dd. 19.07.2024). Er moet worden vastgesteld dat het louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vaststellingen. Bovendien dient er te worden gewezen naar het gesolliciteerde karakter van deze brief. Het document werd immers pas op 19 juli 2024 opgemaakt. Bovendien meende u een goede band te hebben met de werkgever, maar spreekt de brief opeens over de herhaaldelijke overtredingen die u beging. Ten slotte gaat ook deze brief over de zaken die u meemaakte in Gambia, en niet in Sierra Leone. Ook de verschillende artikelen die u voorlegt hebben betrekking op Gambia en hebben bijgevolg geen invloed op bovenstaande beslissing”*. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker deze pertinente beoordeling onbesproken laat, zodat hij geen elementen aandraagt die deze beoordeling aan het wankelen brengt of hier een nieuw licht op werpt. Wat betreft de thans bij aanvullende nota neergelegde documenten, wijst de Raad erop dat het document van zijn werkgever reeds werd overgemaakt en beoordeeld naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming (zie *supra*). Het louter opnieuw overmaken van een reeds eerder beoordeeld document, rechtvaardigt geen nieuwe beoordeling hiervan. Ter terechtzitting toont verzoeker een origineel van voormelde ontslagbrief. Dit doet echter geen afbreuk aan de overige hierboven weergegeven en pertinente redenen waarom slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht aan deze brief. Wat betreft het document van UNHCR van zijn moeder, toont dit enkel aan dat zijn moeder in maart 2009 verzocht heeft om een uitzondering op de cessatie van haar beschermingsstatuut, op grond van artikel 1.C.(5) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, te bekomen. Dit heeft geen uitstaans met verzoekers vluchtrelaas. Wat betreft het opsporingsbevel, wijst de Raad erop dat enkel een kopie werd overgemaakt, zodat hieraan slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht. Er is geen enkele garantie dat deze brief daadwerkelijk werd opgesteld door de politiediensten van Gambia. De foto's waarop te zien zou zijn dat het opsporingsbevel op verschillende plaatsen in Gambia wordt verspreid, zijn niet van aard om dit daadwerkelijk aan te tonen. Dergelijke privéfoto's zijn gemakkelijk te manipuleren en onderhevig aan de mogelijkheid tot enscenering. Bovendien laten de foto's geenszins toe om de context en omstandigheden na te gaan, waarin deze werden getrokken. Alleszins moet worden opgemerkt dat zowel de ontslagbrief, het opsporingsbericht als de verspreiding ervan betrekking hebben op de situatie in Gambia, waarbij reeds meermaals door de commissaris-generaal en de Raad werd vastgesteld dat verzoekers vrees voor vervolging moet worden beoordeeld vanuit het oogpunt van zijn land van herkomst, Sierra Leone. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat men in Sierra Leone weet heeft van zijn seksuele handeling tegen betaling met een man, laat staan van het opsporingsbericht en de verspreiding ervan.

4.3. Alles tezamen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

4.4. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

4.5. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

4.6. In zoverre een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES